

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce Bc. J.S.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Bárto, advokátem se sídlem v Plzni, nám. T. G. Masaryka 25, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. října 2011, č.j. DSH/10671/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Plzně, odbor správní činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 20.6.2011, č.j. MMP/023490/11 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“) uznal Bc. J.S., (dále jen „žalobce“) vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), v souvislosti s porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „Dne 2.2.2011 v době okolo 14.15 hod. jel v Plzni, po vozovce pozemní komunikace Rokycanské třídy, ve směru jízdy z centra města, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ: ..., přičemž nerespektoval povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, neboť do prostoru křižovatky ulic Rokycanská třída x Hřbitovní vjel na signál s červeným světlem „Stůj“, svítícím na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 13.10.2011, č.j. DSH/10671/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se žalobou ze dne 10.11.2011 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutím obou orgánů se cítí poškozen a zkrácen na svých právech, neboť oba tvrdošíjně odmítaly uznat žalobcem předkládané důkazy, které prokazují jeho nevinu. Žalobce dále formuloval čtyři žalobní body.

V prvním tvrdil, že se uvedeného přestupku nedopustil, protože v čase 14.15 hod. dne 2.2.2011 na místě spáchání přestupku z objektivních a jím dostatečně doložených důvodů být nemohl. K tvrzení žalovaného, že nerozporoval čas 14:15 hod. uvedený v tiskopisu „Oznámení o přestupku“ konstatoval, že si této nesprávnosti nevšiml jednak proto, že byl ve značném stresu, a dále spoléhal na to, že všechny údaje v tiskopisu vyplněné souhlasí se skutečností, když ho vyplnili sami obecní strážníci.

Ve druhém žalobním bodu namítal, že k videozáznamu pořízenému strážníky Městské policie Plzeň na místě jeho domnělého dopravního přestupku uváděl, že neobsahuje naprosto žádné nezpochybnitelné identifikační složky, jako např. registrační značku vozidla, časové razítko apod., a že tedy nezachycuje jeho vozidlo, ale pouze nějaké vozidlo, které se typem a barvou jeho vozidlu podobá. Magistrát tento videozáznam označil jako jeden ze dvou hlavních důkazů. Žalovaný naproti tomu tento důkaz zpochybňuje, když v napadeném rozhodnutí konstatoval, že k prokázání přestupku jízdy na signál s červeným světlem „Stůj!“ není třeba „dokonalého“ videozáznamu. Podle názoru žalobce žalovaný svojí argumentací naznačil, že kdykoliv si strážníci městské policie vzpomenu a zastaví jakékoliv vozidlo za světelnou křižovatkou s tvrzením, že křižovatkou projelo na signál „Stůj!“, i když to vůbec nebude pravda, nemá řidič proti tomuto jejich tvrzení absolutně možnost jakékoliv obrany, neboť podle žalovaného takto závažný dopravní přestupek se nemusí nikterak přesně a zcela nezpochybnitelně dokumentovat technickými prostředky a plně postačuje pouze tvrzení strážníků. Nezodpovězenou otázkou však zůstává, proč se tedy v žalobcově případě snažili strážníci pořídit nějaký nedokonalý videozáznam. Logickou odpovědí je, že se snažili pořídit důkaz technickým prostředkem, který by jejich tvrzení nezpochybnitelně podpořil. To ale je žalovanému naprosto lhostejné.

Ve třetím žalobním bodu žalobce uváděl, že nesouhlasil s rozhodnutím magistrátu potud, že byl označován jako ne zcela bezúhonný řidič za přestupek, od kterého v době údajného spáchání dalšího přestupku uplynul více jak rok, byl vyřízen a podle přestupkového práva dokonce již promlčen. Žalovaný se s tímto protiprávním a naprosto nemístným osočováním naprosto ztotožnil, i když tato uzavřená kauza s údajným přestupkem žalobce naprosto nesouvisí.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nekompetentnost strážníků obecní policie, resp. Městské policie Plzeň k projednávání takovéhoho přestupku v blokovém řízení, protože přestupkový zákon jim takovou kompetenci nedává, což je koneckonců potvrzeno i stanoviskem ombudsmana. Žalovaný naprosto vědomě ignoroval skutečnost, že strážníci Městské policie Plzeň v inkriminovaný den na místě stáli s úmyslem tyto přestupky jsoucí mimo jejich kompetenci řešit v blokovém řízení, což potvrzuje i jeden z nich ve své výpovědi. Žalobce rovněž uvedl, že nezpochybňuje roli městské policie jako ochránce veřejného pořádku, sama však musí jednat pouze v rámci právních norem. Tedy v případě zjištění závažného přestupku v dopravě ho řádně a nezpochybnitelně zadokumentovat příslušně vyspělou technikou a předat k vyřízení kompetentnímu orgánu.

Žalobce v posledním žalobním bodu uzavřel, že žalovaný při vyřizování jeho odvolání tak naprosto vědomě a arogantně ignoroval všechny jím předkládané důkazy, hájil protizákonnou a lajdáckou práci Městské policie Plzeň. Naprosto bezprecedentně také pošlapal jednu ze základních zásad řízení vedených státními orgány vůči občanům – „v pochybnostech ve prospěch obviněného“.

Žalovaný ve stanovisku k žalobě ze dne 27.1.2012 navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se celou věcí dostatečně zabýval a dle svého názoru své úvahy dostatečně odůvodnil.

K první žalobní výtce konstatoval, že žalobcovo tvrzení, že v době přestupku jednal na krajském ředitelství policie, považoval za nevěrohodné. Svědek A. si čas jednání s žalobcem nepamatoval a navíc vypovídal rozdílně od žalobce o počtu osob, které měly být přítomny tohoto jednání. Podle žalovaného o spáchání přestupku žalobcem nejsou důvodné pochybnosti.

Ke druhé žalobní výtce uvedl, že k prokázání přestupku „jízdy na červenou“ není třeba žádného technického prostředku, neboť je seznatelný pouhým zrakem jakékoliv osoby. Dle jeho názoru lze co do principu aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008 č.j. 1 As 64/2008-42. Důrazně protestoval proti nařčení, že by si strážníci městské policie měli nějaké přestupky vymýšlet či že by žalovaný měl uvěřit bez dalšího jejich tvrzení. I výpovědi strážníků hodnotil jako výpovědi jakýchkoliv jiných svědků.

K další výtce konstatoval, že přestupkový zákon ani jiný předpis správního práva nezná pojem zahlazení přestupku. Žalovaný analogicky přihlíží k trestně právní úpravě, tedy že nepřihlíží ke zcela starým přestupkům. V daném případě se žalobce dopustil přestupku dne 15.1.2010 a dalšího (posuzovaného) dne 2.2.2011. Vzhledem k odstupu mírně nad jeden rok nepovažuje za nepřípustné, že k uvedenému záznamu přihlédl.

Ke čtvrté žalobcově námitce zdůraznil, že přestupek v daném případě nebyl Městskou policií Plzeň projednán. Strážníci sice prvotně pochybili, pokud chtěli věc projednat v blokovém řízení, tato skutečnost však nemá žádný vliv na to, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.

Žalovaný neshledal ve věci důvodné pochybnosti a tedy ani neshledal důvody pro postup podle zásady *in dubio pro reo*. Žádné důkazy neignoroval ani jiným důkazům nepřiznával vyšší váhu, všechny důkazy hodnotil dle stejných kritérií a s tímto hodnocením se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 9.2.2011 bylo magistrátu doručeno oznámení o přestupku Městské policie, služebny Doubravka, včetně dokumentace (úřední záznam spolu s přílohou, videozáznam a vlastní oznámení přestupku ze dne 2.2.2011). V oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které žalobce podepsal a do něhož uvedl: „*S přestupkem nesouhlasím, do křižovatky jsem vjel ještě v době, kdy na semaforu svítila oranžová barva.*“, je uveden čas spáchání přestupku dne 2.2.2011 14:15 hod.

Magistrát na základě oznámení a po obdržení evidenční karty řidiče vyhotovil dne 17.3.2011 příkaz (vydal dne 18.3.2011), kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 70 odst. a) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce měl dopustit způsobem uvedeným ve skutkové větě rozhodnutí magistrátu předestřené v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč.

Proti příkazu podal žalobce odpor ze dne 5.4.2011. V něm mimo jiné projevil nesouhlas s časovou identifikací přestupku pro vágnost a objektivní nemožnost v uvedenou dobu projíždět křižovatkou, což odůvodňoval časovým harmonogramem části dne 2.2.2011. Uvedl, že nepopírá, že byl strážníky městské policie toho dne na uvedeném místě zastaven, avšak ve 14:40 hod. Přestupku se nedopustil, projel na signál se žlutým světlem. Nesouhlasil s přitěžující okolností – přestupkem z roku 2010 a z důvodu nekompetentnosti problematizoval snahu městské policie vyřešit přestupek v blokovém řízení.

Písemností ze dne 20.4.2011 oznámil magistrát žalobci pokračování řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na den 12.5. téhož roku.

Při ústním jednání dne 12.5.2011 byl žalobce poučen o procesních právech, bylo mu zopakováno obvinění, byl seznámen s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost vyjádřit se k těmto podkladům i k celé věci. Žalobce založil do spisu parkovací lístek z doby přestupku a navrhl výslech svědka Antoše.

Další ústní jednání nařídil magistrát na den 7.6.2011. Jednání se osobně zúčastnil žalobce. Magistrát vyslechl jako svědky J.A., T.K., H.K., J.Š. a V.R. Podstatnou část jejich výpovědí uvedl magistrát v rozhodnutí magistrátu a jejich obsah nebyl žalobcem zpochybňován.

Magistrát vyhotovil dne 20.6.2011 rozhodnutí č.j. MMP/023490/11 se stejným výrokem o vině i sankci jako v příkazu, navíc s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Své rozhodnutí podrobně odůvodnil. Mimo jiné uvedl: „*Správní orgán konstatuje, že provedené svědecké výpovědi zakročujících strážníků MP spolu v podstatných bodech korespondují. Zároveň neodporují oznámení přestupku, pořízenému videozáznamu a popisu průběhu silniční kontroly zaznamenaného v úředním záznamu zakročujících strážníků. Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti byly zjištěny při jejich služební činnosti a zároveň nebylo zjištěno, že by měli jakýkoliv osobní zájem na výsledku správního řízení, nemá správní orgán důvod jejich vyjádření jakkoliv zpochybňovat. Všichni jmenovaní jednoznačně potvrdili, že předmětné vozidlo řídil obviněný, který byl následně zastaven a ztotožněn. Skutečnost, že vjel do prostoru předmětné křižovatky v době, kdy pro jeho směr jízdy svítil na světelném signalizačním zařízení signál s červeným světlem „Stůj!“, jednoznačně prokazuje pořízený videozáznam. Skutečnost, že uvedení svědci nebyli schopni přesně určit dobu spáchání přestupku obviněného, je s ohledem na časový odstup pochopitelná. V daném případě nemá správní orgán důvod pochybovat o časovém údaji uvedeném v úředním záznamu, pořízeném bezprostředně po silniční kontrole, na který se zakročující strážníci odkázali a dále na oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tato skutečnost nebyla vyloučena ani svědeckou výpovědí J.A., který se k době jednání s obviněným vyjádřil pouze obecně a schůzku s ním předpokládal v době mezi 14 a 15 hodinou. Taktéž předloženým parkovacím lístkem z uvedeného dne nepovažuje správní orgán za vyvrácené, že k přestupku obviněného došlo v čase uvedeném ve spisové dokumentaci MP. Vyjádření obviněného v tom smyslu, že předmětným prostorem projížděl v době, kdy pro jeho směr na světelném signalizačním zařízení svítil signál se žlutým světlem, považuje správní orgán na podkladě pořízeného videozáznamu za vyvrácené. Dále je nutné podotknout, že obviněný nepochybně jeho průjezd předmětnou křižovatkou a následnou silniční kontrolou. Správní orgán po posouzení a zvážení všech okolností předmětné věci považuje protiprávní jednání obviněného za spolehlivě zjištěné a zdokumentované. Správní orgán hodnotil všechny shora uvedené podklady ve vzájemných souvislostech, kdy především pořízený videozáznam v návaznosti na oznámení přestupku a svědecké výpovědi zakročujících strážníků MP jednoznačně prokazují, že obviněný inkriminovaného dne v době okolo 14.15 hod. v Plzni na vozovce pozemní komunikace Rokycanské třídy, jako řidič vozidla RZ:..., vjel do prostoru křižovatky ulic Rokycanská třída x Hřbitovní na signál s červeným světlem „Stůj!“, svítící na světelném signalizačním zařízení.“.*

Žalobce proti rozhodnutí magistrátu podal odvolání, které se obsahově shodovalo s odporem proti příkazu. Nově uvedl, že osobní auto zachycené na videozáznamu není jeho, a problematizoval videozáznam pro absenci markantů vozidla, místa a času pořízení.

Žalovaný vyhotovil dne 13.10.2011 rozhodnutí č.j. DSH/10671/11, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí magistrátu. V odůvodnění zrekapituloval průběh přestupkového řízení a vypořádal se podrobně se všemi odvolacími výtkami žalobce.

V průběhu ústního jednání žalobce trval na jednotlivých žalobních námitkách i petitu a oproti žalobě rozhojnil argumentaci k jednotlivým žalobním bodům. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí považoval hodnocení důkazů správními orgány, a to jak magistrátem,

tak zejména žalovaným, který k žalobcovým námitkám uvedeným v odvolání nepřihlédl, do určité míry je i bagatelizoval, aniž by v případě rozporů v důkazech ctil zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného. Žalovaný rovněž setrval na svém návrhu zamítnout žalobu jako nedůvodnou a vyjádřil přesvědčení, že správní orgány obou stupňů hodnotily důkazy v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*s.ř.*“).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejichž základní hmotně právní úpravu obsahoval zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1.1. do 31.7.2011. Aplikován byl i zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době od 1.1. do 24.5.2011. Podle § 51 zákona o přestupcích, není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se nařízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn „Stůj!“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu.*

Podle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“ a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*

Důvodnost žalobních bodů soud posoudil na základě následujících úvah:

Žalobce nezpochybňoval, že uvedenou křižovatkou projížděl dne 2.2.2011 jako řidič osobního automobilu tov.zn. Škoda Octavia, RZ:... a že byl v prostoru odbočovacího pruhu pro trolejbusy poblíž konečné stanice na Rokycanské třídě v Plzni zastaven strážníky Městské policie Plzeň z důvodu, že projel křižovatkou na „červenou“. To ostatně prokazuje oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu vyhotovené strážníky na místě kontroly a podepsané žalobcem a obsah písemného odporu, který žalobce podal proti vydanému příkazu a na který se odvolal i při ústním jednání dne 12.5.2011.

V prvním žalobním bodu však tvrdil, že se přestupku nedopustil, protože dostatečně doložil důvody, pro které na místě v době okolo 14.15 hodin nemohl být.

Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že „*Co se týče samotného přestupku a jeho času, pak odvolací správní orgán považuje rovněž za spolehlivě prokázané, že se odvolatel dopustil přestupku v čase 14:15 hodin. Tento časový údaj koresponduje s úředním záznamem Městské policie Plzeň, který podepsali všichni slyšení strážníci a na který se tito strážníci v podané svědecké výpovědi odkázali. Odvolací správní orgán musí poznamenat, že úřední záznam nelze užít místo svědecké výpovědi, pokud lze k dokazovaným skutečnostem vyslechnout svědka. V daném případě je však nutné co do časového údaje akceptovat odkaz strážníků Městské policie Plzeň na jimi podepsaný úřední záznam, neboť se odvolací správní orgán ztotožňuje s tím, že s odstupem čtyř měsíců lze jen stěží požadovat po svědkovi, aby si pamatoval přesný časový údaj. Tím spíše jedná-li se o strážníka obecní policie, který v rámci své služby běžně zjišťuje a projednává přestupky. Údaj o čase přestupku pak vyplývá rovněž z "Oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu" (na č.l. 4), kde je rovněž uveden čas 14:15 hodin. Tuto listinu odvolatel podepsal, přičemž vytykal toliko to, že se přestupku nedopustil, nepřesnost času však nikterak nerozporoval. Co se týče odvolatelem namítaného jednání v inkriminovaném čase na Krajském ředitelství Policie České republiky, pak je třeba uvést, že svědek J.A. potvrdil, že inkriminovaného dne jednal s odvolatelem. Čas tohoto jednání si však svědek nedokázal vybavit. Jednání tak mohlo proběhnout i po spáchání přestupku odvolatelem. Naopak tento svědek vypověděl, že schůzka probíhala jen za jeho účasti a účasti odvolatele. Další osoby mohly být přítomny ve vestibulu. Tato část výpovědi svědka je tak v rozporu s výpovědí samotného odvolatele, který v odvolání uvádí, že schůzka probíhala za přítomnosti dalších dvou mužů. K parkovacímu lístku je pak třeba uvést, že na tomto není uvedeno vozidlo, ke kterému byl použit (což ostatně ani nebývá zvykem). Předložený parkovací lístek tak dokazuje toliko to, že v inkriminované době bylo zapláceno parkovné, nicméně již tento lístek nedokládá, kým byl zaplacen, ani k jakému vozidlu byl zaplacen.*“

Soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje. Za podstatné považuje, že časový údaj 14:15 hod. obsahuje "Oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu", které podepsal jak strážník Š., tak sám žalobce. Stejný časový údaj je uveden v úředním záznamu vyhotoveném v den spáchání přestupku a podepsaném všemi čtyřmi na silniční kontrole se podílejícími strážníky. Jelikož se žalobce dopustil přestupku dne 2.2.2011 a magistrát vyslechl strážníky jako svědky až dne 7.6.2011 a dále vzhledem k jejich pracovnímu zařazení a náplni práce je zcela logické, že ohledně konkrétního časového údaje odkázali všichni na úřední záznam. Nelze dále přehlédnout, že žalobce byl přítomen výslechu všech strážníků jako svědků a svého práva klást jim otázky ohledně časových (a s jedinou výjimkou u svědka R. ani jiných) údajů nevyužil. Nereagoval ani na tvrzení svědka R., který sice také odkázal na čas uvedený v úředním záznam, avšak současně vypověděl, že „*Vždy po zastavení vozidla si zaznamenám čas zastavení, který je následně uveden v úředním záznamu.*“, čímž podpořil správnost času spáchání přestupku.

Stejně jako žalovaný soud zastává názor, že důkazními prostředky, které na svoji obranu žalobce označil, resp. předložil, správnost skutkového závěru, že se přestupku dopustil dne 2.2.2011 ve 14:15 hod, nevyvrátil. Časový harmonogram části dne 2.2.2011 předestřený v podaném odporu je jen žalobcovým tvrzením. Jako důkaz jeho dílčí správnosti (časový údaj o zaparkování a ukončení parkování) nemohl být parkovací lístek. Jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, tento lístek nedokládá, kým bylo parkovné zapláceno a za

jaké vozidlo. Slyšený svědek A., s nímž měl žalobce po zaparkování vozidla u budovy městských lázní jednat v budově Krajského ředitelství PČR, sice potvrdil, že uvedeného dne žalobce u něj platil členské příspěvky, avšak čas, kdy jednal s žalobcem, ani délku trvání jednání nebyl schopen přesně určit. S jistotou sdělil pouze to, že to nemohlo být dříve než ve 14:00 hod. Vzhledem k tomu, že sám žalobce uvedl v časovém harmonogramu jako čas potřebný pro překonání vzdálenosti z místa zaparkování na křižovatku ulic Rokycanská a Hřbitovní při respektování povolené rychlosti nejméně 3,5 minut, fakticky svou obranu značně oslabil, neboť i při úhradě členských příspěvků u svědka A. bylo objektivně možné, aby se v čase okolo 14:15 hod. nacházel na předmětné křižovatce.

Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, tedy žalobce. Hodnotily všechny důkazy vypovídající o době spáchání přestupku žalobcem a dospěly k závěru, který je zcela logický. O tom, že žalobce spáchal přestupek dne 2.2.2011 v čase okolo 14:15 hod., nejsou žádné důvodné pochybnosti, tedy postupovaly v souladu s § 3 správního řádu. První žalobní bod proto není důvodný.

Pokud žalobce v rámci druhého žalobního bodu namítal, že videozáznam pořízený strážníky neobsahuje žádné nezpochybnitelné markanty prokazující, že zaznamenané vozidlo bylo právě vozidlem žalobcovým, zastává soud stejný názor. Videozáznam nacházející se ve správním spisu dokládá sám o sobě jen skutečnost, že určité vozidlo projelo křižovatkou Rokycanská třída x Hřbitovní ulice „na červenou“. Stejný videozáznam hodnocený v souvislosti se svědeckými výpověďmi zakročujících strážníků MP však způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost prokazuje, že vozidlo projíždějící křižovatkou „na červenou“ bylo řízeno žalobcem. Svědkyně K. a svědek K. vypověděli, že na digitální fotoaparát pořizovali záznam vozidel projíždějících uvedenou křižovatkou, po projetí vozidla „na červenou“ vysílačkou oznámili přestupek hlídce, která v prostoru za křižovatkou takto jimi ohlášená vozidla zastavovala. Od okamžiku zjištění přestupku do okamžiku zastavení vozidla měli s vozidlem vizuální kontakt. Svědkyně K. navíc uvedla, že prostřednictvím vysílačky byli vyzváni druhou hlídkou, aby se dostavili na místo silniční kontroly, kde byla žalobci předložena pořízená videodokumentace. Stejný skutkový děj potvrdili svědci Š. a R. Videozáznam je proto jedním ze zásadních důkazů o vině žalobce.

Na rozdíl od žalobce soud nezastává názor, že magistrát hodnotil videozáznam jinak než žalovaný. Je správné tvrzení žalobce, že magistrát označil za jeden hlavních důkazů videozáznam (spolu s oznámením přestupku a svědeckými výpověďmi strážníků – viz str. 6, druhý odstavec shora rozhodnutí magistrátu) a z důvodů v předchozím odstavci popsaných nepochybil. Stejnou důkazní hodnotu však videozáznamu přisoudil i žalovaný (viz str. 9, třetí odstavec shora). Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„Žádný zákon ani jiný právní předpis přitom nikterak nepředepisuje, že by přestupek jízdy na signál s červeným světlem "Stůj!" musel být prokazován pořízením videozáznamu. Rovněž je třeba poukázat na to, že jmenovaný přestupek není ani takovým přestupkem, k jehož zjištění by bylo třeba jakéhokoliv technického přístroje, jako např. u přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti (kalibrovaný radar) či jízdy pod vlivem alkoholu (kalibrovaný dechový analyzátor), a tedy k prokázání přestupku jízdy na signál s červeným světlem "Stůj!" není třeba "dokonalého" videozáznamu. V daném případě pak pořízený videozáznam doplňuje výpovědi*

svědků a není s nimi v jakémkoliv rozporu. To, že videozáznam neobsahuje určité údaje a skutečnosti, pak v daném případě není vadou řízení a dokazování, neboť tyto důležité skutečnosti jsou doplněny právě výpověďmi svědků.“ Nevyjádřil tím však nic jiného, než že „jízda na červenou“ je objektivně vnímatelná lidským zrakem a k prokázání tohoto přestupku způsobem nevyvolávajícím žádné pochybnosti by postačily konzistentní a vzájemně souladné výpovědi obou strážníků, na rozdíl od jiných přestupků, které nelze prokázat jinak, než záznamem z odpovídajícího technického prostředku.

Jakoukoliv pochybnost vzbuzující nemůže být v posuzovaném případě ani skutečnost, že za stavu, kdy by postačovaly svědecké výpovědi strážníků, pořídili strážníci ohledně přestupku žalobce „nedokonalý videozáznam“, jak se snažil naznačit žalobce. Z výpovědi všech strážníků totiž shodně vyplývá, že žalobcův přestupek nebyl zjištěn při běžné hlídkové činnosti, nýbrž při cílené kontrolní činnosti průjezdu vozidel předmětnou křižovatkou.

Z výše uvedených důvodů nebyl ani druhý žalobní bod způsobilý přivodit žalobci procesní úspěch.

Rovněž třetí žalobní bod není důvodný.

Magistrát v části odůvodnění rozhodnutí o stanovení druhu a výše sankce uvedl, že žalobce má ve výpisu z evidenční karty řidiče záznam o přestupku v dopravě z roku 2010. *„Z tohoto důvodu na něho nelze hledět jako na zcela bezúhonného řidiče a jeho projednávané jednání hodnotit jako ojedinělé pochybení. ...správní orgán zastává názor, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 12 km.h⁻¹, jak tomu bylo v případě přestupku ze dne 15.1.2010, nelze považovat za banální přestupek.... Toto bylo hodnoceno v jeho neprospěch.“*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k přihlédnutí k údajům o předchozím přestupku uvedl, že *„...nepovažuje za nepřípustné, pokud správní orgán I. stupně přihlédl i k tomu, že se odvolatel dne 15.1.2010 dopustil jiného přestupku. V projednávaném případě se totiž odvolatel dopustil přestupku dne 2.2.2011, tedy jen přibližně rok po spáchání předchozího přestupku. Je zřejmé, že po určité době by měl správní orgán hledět na řidiče jako na bezúhonného. V daném případě však k tomuto nebyl důvod, a to i přes to, že sankce byla vykonána a body za tento přestupek byly odečteny (v daném případě byly odečteny přibližně 20 dní před spácháním přestupku ze dne 2.2.2011). Z uvedeného důvodu se tak odvolací správní orgán ztotožňuje s tím, že odvolatel není zcela bezúhonným řidičem.“*

Právní úprava odpovědnosti za přestupek, jak správně podotýkal žalovaný ve stanovisku k žalobě, institut zahlazení přestupku, kdy by se za určitých podmínek hledělo na jeho pachatele, jako by se přestupku nedopustil, neobsahuje. Jak však Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, *„Správní orgán je při rozhodování o výši sankce za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení.“* (viz č. 2291/2011 Sb. NSS.)

Ačkoliv v rozhodnutí magistrátu ani v napadeném rozhodnutí správní orgány výslovně neuvedly, že analogicky přihlédl k trestněprávní úpravě a institutu zahlazení (to zaznělo až ve vyjádření žalovaného k žalobě), zejména argumentace žalovaného (*Je zřejmé, že po určité*

době by měl správní orgán hledět na řidiče jako na bezúhonného) nedává pochybovat o tom, že institut zahlazení fakticky v potaz vzal. Nezbytnost přihlédnout k předchozímu spáchanému přestupku odůvodňovaly správní orgány časovou blízkostí mezi spáchanými přestupky a na nikoliv banální povahou přestupku předchozího. Jejich závěr považuje soud za logický a nevybočující z mezí a hledisek stanovených zákonem. Ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona stanoví výslovně, že *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne nejen k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, ale i k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* Předchozí potrestání je v posuzovaném případě z důvodů správními orgány označených nepochybně skutečností týkající se osoby pachatele, tj. žalobce v této věci, které jako jedno z kritérií správního uvážení ve smyslu § 12 odst. 1 přestupkového zákona musí ovlivnit rozhodování o výši sankce (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 77/2010, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Podle § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších novel, platí, že *obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona se podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.* Podle § 84 odst. 3 přestupkového zákona dále platí, že *pokuty v blokovém řízení jsou oprávněny ukládat a vybírat správní orgány, v jejichž působnosti je projednávání přestupků, a osoby jimi pověřené a dále orgány určené tímto nebo jiným zákonem.* Podle § 86 písm. d) bod 2 téhož zákona *v blokovém řízení mohou projednávat obecní policie přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích spáchané nedovoleným stáním nebo zastavením vozidla na pozemní komunikaci, vjezdem do míst, kde je to místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, porušením pravidel jízdy na zvířatech, vedení a hnání zvířat na pozemní komunikaci, pohybem chodce na pozemní komunikaci odporujícím pravidlům provozu na pozemních komunikacích, nedovoleným způsobem použití lyží, kolečkových bruslí a podobných prostředků na chodníku a nedovoleným vedením jízdního kola nebo jízdou na něm v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ostatními řidiči nemotorových vozidel.*

S žalobcem lze tudíž souhlasit potud, že není v kompetenci strážníků obecní policie projednat uložení pokuty v blokovém řízení přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 přestupkového zákona („jízdu na červenou“), protože se nenachází v taxativním výčtu přestupků uvedeném v § 86 písm. d) bod 2 přestupkového zákona.

Čtvrtý žalobní bod se však míjí s předmětem řízení, protože k projednání přestupku nedošlo v blokovém řízení podle § 84 přestupkového zákona, ale ve správním řízení podle § 67 a násl. téhož zákona. Procesní prospěch nemůže žalobci přivodit ani okolnost, že strážníci měli prokazatelně v úmyslu (to plyne z výpovědi svědka R.) přestupek v blokovém řízení vyřídit. Právně významný je faktický nikoliv původně zamýšlený způsob vyřízení.

Žalobcova námitka, že žalovaný při vyřizování jeho odvolání ignoroval všechny jím předkládané důkazy, nemá oporu v obsahu správního spisu ani v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce předložil parkovací lístek a navrhl výpověď svědka, učinil tak již v průběhu prvoinstančního řízení. Předmětné důkazy provedl a vypořádal se s nimi již magistrát a následně je hodnotil v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Žalobce k odvolání přiložil jen stanovisko ombudsmana „Strážníci pokutu za jízdu na červenou vybírat nesmějí“. Žalovaný k tomu uvedl, že v daném případě byl přestupek projednán magistrátem, který byl k projednání přestupku příslušný (viz str. 8, poslední odstavec). Jestliže, tedy pokutu ukládal magistrát, nikoliv strážníci, byl článek pro danou věc bezvýznamný.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č.j. 2 As 46/2005 – 55, „*Správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo).*“ Pakliže v daném případě neexistovaly dvě verze přestupkového děje, aplikace zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného v úvahu nepřicházela.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 11. března 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová